

Komisja do spraw reprivatyzacji
nieruchomości warszawskich

Warszawa, dnia 18 lutego 2026 r.

Sygn. akt KR VI R 26/21

DECYZJA nr KR VI R 26/21

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w składzie:

Przewodniczącego Komisji:

Arkadiusz Myrcha

Członkowie Komisji:

Paweł Lisiecki, Robert Kropiwnicki, Mirosław Józef Pampuch, Sławomir Potapowicz, Anna Tarczyńska, Adrian Wasielewski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 lutego 2026 r.,

w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 lutego 2012 r., nr 121/GK/DW/2012 zmieniającej decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 maja 2008 r. nr 277/GK/DW/2008;

z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy, Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu,

D M M K R R

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a i art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795; dalej: ustawa z dnia 9 marca 2017 r.), art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 155 i art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r., poz. 1691, dalej: k.p.a.),

orzeka:

stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 lutego 2012 r. nr 121/GK/DW/2012 w całości.

UZASADNIENIE

I. Przebieg postępowania administracyjnego przed Komisją.

Postanowieniem z dnia 13 października 2021 r. Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja), działając na podstawie art. 15 ust. 2 i 3 w zw. z art. 16 ust. 1 i 2, w zw. z art. 16a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie o sygn. KR VI R 26/21, dotyczące decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 lutego 2012 r., nr 121/GK/DW/2012 zmieniającej decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 maja 2008 r. nr 277/GK/DW/2008 ustanawiającą prawo użytkowania wieczystego do gruntu o powierzchni 277 m² oznaczonego jako działka ewidencyjna „...” z obrębu ... położonego w Warszawie przy ul. Suligowskiego 7, dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr \ ... (dawne oznaczenie numerem hipotecznym ...).

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2021 r. Komisja zawiesiła postępowanie rozpoznawcze prowadzone pod sygn. akt KR VI R 26/21, z uwagi na śmierć strony - M ...

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2026 r. Komisja podjęła zawieszone postępowanie. O wydaniu postanowienia ogłoszono w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 29 stycznia 2026 r.

Zawiadomieniem z dnia 29 stycznia 2026 r. o toczącym się postępowaniu zawiadomiono dodatkowo D: ..., M: ... oraz R: ... Zawiadomienie ogłoszono w Biuletynie Informacji Publicznej w dniu 29 stycznia 2026 r.

Na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. w dniu 2 lutego 2026 r. zawiadomiono strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie ogłoszono w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 2 lutego 2026 r.

W dniu 16 lutego 2026 r. wpłynęła opinia Społecznej Rady w przedmiocie ww. decyzji. Społeczna Rada wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 121/GK/DW/2012 z dnia 28 lutego 2012 r.

II. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości.

Przedmiotem niniejszej sprawy jest niezabudowana działka gruntu o pow. 277 m², oznaczona jako działka ewidencyjna nr [redacted] w obrębie [redacted], położona w Warszawie przy ul. Suligowskiego 7, dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr [redacted]. Działka ta wchodziła w skład dawnej nieruchomości hipotecznej „[redacted]”.

2. Pierwotni właściciele nieruchomości.

Zgodnie z zaświadczeniem Sądu Grodzkiego w Warszawie Oddziału Ksiąg Wieczystych z dnia 26 października 1948 r. tytuł własności nieruchomości o powierzchni 643,29 m², położonej w Warszawie przy ul. Projektowanej (obecnie Suligowskiego 7), dla której prowadzona była księga wieczysta pod nazwą „[redacted]”, uregulowany był jawnym wpisem na imię firmy „[redacted]” z siedzibą w [redacted] co do 3/4 części z mocy aktu z dnia 9 kwietnia 1938 r. i M. W. [redacted] B. [redacted] co do 1/4 części, niepodzielnie, na wniosek z dnia 5 lutego 1944 r. z tytułu spadkobrania.

3. Objęcie gruntu w posiadanie przez m.st. Warszawę.

Objęcie niniejszego gruntu w posiadanie przez Gminę m.st. Warszawy nastąpiło w dniu 16 sierpnia 1948 r., tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Nr 20 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy. W związku z czym, termin do złożenia wniosku dekretowego mijał w dniu 16 lutego 1949 r..

4. Wniosek dekretowy.

W dniu 16 lutego 1949 r. adwokat W. [redacted] W. [redacted] pełnomocnik firmy [redacted] złożył wniosek o przyznanie tej Spółce za czynszem symbolicznym prawa własności czasowej do terenu nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Suligowskiego 7, hip. nr [redacted].

5. Postępowanie w zakresie rozpoznania wniosku o przyznanie własności czasowej.

Prezydium Rady Narodowej w m.st. Warszawie orzeczeniem administracyjnym z dnia 22 lutego 1955 r., znak: ST/TN189/54, odmówiło dotychczasowym właścicielom przyznania prawa własności czasowej do przedmiotowego gruntu.

Ministerstwo Gospodarki Komunalnej decyzją z dnia 22 sierpnia 1955 r., znak: MT.3667/1/55, MT.4746/55, utrzymało w mocy w/w orzeczenie administracyjne z dnia 22 lutego 1955 r.

Prezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast decyzją z dnia 25 marca 2002 r., znak: GN.5.3-R-128/2002, stwierdził nieważność w/w decyzji Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z dnia 22 sierpnia 1955 r. oraz w/w orzeczenia administracyjnego Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie z dnia 22 lutego 1955 r.

5. Sprzedaż praw i roszczeń. Następstwo prawne po nabywcach roszczeń.

Na mocy umowy sprzedaży z dnia 14 listopada 1952 r., rep. nr [redacted], C [redacted] i S [redacted] małżonkowie W [redacted] nabyli od M [redacted] W [redacted] B [redacted] i spółki pod firmą [redacted] nieruchomość położoną w Warszawie przy ul. Suligowskiego 7, dla której prowadzona była księga wieczysta pod nazwą [redacted], ze wszystkimi częściami składowymi i przynależnościami, z zachowaniem praw Skarbu Państwa do gruntu.

C [redacted] W [redacted] zmarł dnia 28 maja 1971 r. w Warszawie. Spadek po nim, na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 18 stycznia 1991 r., sygn. akt [redacted], na podstawie testamentu notarialnego z dnia 18 września 1969 r. otwartego i ogłoszonego w dniu 18 stycznia 1991 r. nabyła żona S [redacted]. I [redacted] W [redacted] w całości.

S [redacted] I [redacted] W [redacted] zmarła dnia 8 kwietnia 2000 r. w Warszawie. Spadek po niej, na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie z dnia 6 czerwca 2000 r., sygn. akt [redacted], na podstawie testamentu notarialnego z dnia 2 kwietnia 1998 r. Rep. A nr [redacted], otwartego i ogłoszonego w dniu 6 czerwca 2000 r. nabyła córka zmarłej I [redacted] K [redacted] w całości.

6. Decyzja reprivatyzacyjna nr 277/GK/DW/2008.

Decyzją z dnia 28 maja 2008 r. nr 277/GK/DW/2008, Prezydent m.st. Warszawy ustanowił na 99 lat prawo użytkowania wieczystego do gruntu o powierzchni 277 m², położonego w Warszawie przy ul. Suligowskiego 7, opisanego w ewidencji gruntów jako działka nr [redacted] z obrębem [redacted], dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr [redacted] na rzecz I [redacted] K [redacted].

7. Zbycie praw i roszczeń po decyzji reprivatyzacyjnej.

Umową sprzedaży z dnia 7 lutego 2012 r. zawartą w formie aktu notarialnego Rep. A nr [redacted], Iz [redacted] K [redacted] sprzedała małżonkom M. [redacted] K. [redacted] i M. [redacted] J. [redacted] wszystkie przysługujące jej prawa i roszczenia do nieruchomości w postaci niezabudowanej działki ewidencyjnej [redacted] wynikające z art. 7 dekretu z dnia 26 października 1945 r., w tym o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego, względnie nieruchomości zamiennej, a także wszelkie prawa i roszczenia przysługujące sprzedającej z innego tytułu, względnie prawo do odszkodowania z jakiegokolwiek innego tytułu do nieruchomości oznaczonej jako „[redacted]” za cenę 1 000 zł.

8. Wniosek o zmianę decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 maja 2008 r. nr 277/GK/DW/2008.

W dniu 17 stycznia 2012 r. M. [redacted] K. [redacted] i M. [redacted] J. [redacted] złożyli wniosek o zmianę decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 maja 2008 r. nr 277/GK/DW/2008 w ten sposób, że w miejsce uprawnionej I. [redacted] K. [redacted] wstąpi M. [redacted] K. [redacted]

Pismem z dnia 23 stycznia 2012 r. wezwano M. [redacted] K. [redacted] i M. [redacted] J. [redacted] do przedłożenia w terminie 7 dni oryginału bądź notarialnego odpisu umowy na mocy której I. [redacted] K. [redacted] zbyła prawa i roszczenia do działki [redacted] wynikające z przepisów dekretu z dnia 26 października 1945 r. na rzecz M. [redacted] K. [redacted] i M. [redacted] J. [redacted], pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania.

Powyższe wezwanie M. [redacted] K. [redacted] odebrał w dniu 30 stycznia 2012 r. W dniu 10 lutego 2012 r. M. [redacted] J. [redacted] i M. [redacted] K. [redacted] w wykonaniu zobowiązania złożyli umowę z dnia 7 lutego 2012 r., akt notarialny Rep. A nr [redacted]

9. Decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 lutego 2012 r. nr 121/GK/DW/2012.

Decyzją z dnia 28 lutego 2012 r., nr 121/GKDW/2012, wydaną na podstawie art. 155 k.p.a. Prezydent m.st. Warszawy zmienił pkt I decyzji z dnia 28 maja 2008 r. nr 277/GKDW/2008 nadając mu brzmienie: "Ustanowić na lat 99 prawo użytkowania wieczystego do gruntu o powierzchni 277m², położonego w Warszawie przy ul. Suligowskiego 7, opisanego w ewidencji gruntów jako działka nr [redacted] z obrębu [redacted] dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr [redacted] na rzecz M. [redacted] J. [redacted] i M. [redacted] K. [redacted] na zasadach wspólności ustawowej małżeńskiej". Pozostałe punkty decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 277/GK/DW/2008 z dnia 28 maja 2008 r. pozostały bez zmian (punkt II).

10. Umowa o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste.

Umową o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste z dnia 14 maja 2012 r., Rep. A nr [redacted] w wykonaniu ostatecznej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 maja 2008 r. nr 277/GK/DW/2008, zmienionej decyzją Prezydenta m.st. Warszawa dnia 28 lutego 2012 r. nr 121/GKDW/2012, Miasto Stołeczne Warszawa oddało w użytkowanie wieczyste grunt o obszarze 277 m² oznaczony w ewidencji gruntów jako działka [redacted] na rzecz M [redacted] K [redacted] i M [redacted] J [redacted] na okres 99 lat to jest do dnia 14 maja 2111 r., przy czym nabycia dokonali na zasadach wspólności ustawowej małżeńskiej.

11. Aktualny stan prawny nieruchomości.

Na moment wydania niniejszej decyzji właścicielem nieruchomości jest m.st. Warszawa. Ujawnionymi w księdze wieczystej współużytkownikami wieczystymi są M [redacted] K [redacted] i M [redacted] J [redacted] (w treści księgi wieczystej zapisana jako: M [redacted] D [redacted] J [redacted] K [redacted]).

12. Sprzeciw Prokuratora Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu.

W dniu 5 września 2017 r. Prokurator Prokuratury Okręgowej delegowany do Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu, w sprawie o sygn. [redacted] wniósł sprzeciw od ostatecznej decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 lutego 2012 r. nr 121/GKDW/2012 domagając się stwierdzenia nieważności decyzji. W sprzeciwie zarzucił rażące naruszenie przepisu art. 155 k.p.a. poprzez zastosowanie niedopuszczalnego trybu określonego w tym przepisie i wydanie decyzji zmieniającej ostateczną decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 maja 2008 r. o ustanowieniu użytkowania wieczystego na rzecz M [redacted] J [redacted] i M [redacted] K [redacted], a zatem na rzecz innych podmiotów aniżeli adresat decyzji pierwotnej.

13. Zgromadzony materiał dowodowy.

Komisja ustaliła stan faktyczny w przedmiotowej sprawie na podstawie materiału dowodowego w postaci: dokumentów zgromadzonych w toku czynności sprawdzających pod sygn. S 212/18; dokumentów akt postępowania rozpoznawczego pod sygn. KR VI R 26/21; akt Prezydenta m.st. Warszawy tj. akt własnościowych dotyczących postępowania zainicjowanego wnioskiem dekretowym opisanych jako Suligowskiego 7 hip [redacted] kopii akt Prezydenta m.st. Warszawy opisanych jako „Suligowskiego 7 hip. [redacted] t. podręczna”; akt Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie o sygn.: [redacted]

..., kopii akt dawnej księgi hipotecznej
..., kopii akt księgi wieczystej nr: ... (2 tomy); nr ... (1
tom), kopii akt spraw prowadzonych przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w
Warszawie sygn.: ..., I ...

Powyższe dokumenty Komisja uznała za wiarygodne, co do okoliczności w nich
wskazanych.

III. Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

1. Rażąco naruszenie art. 155 k.p.a. w zw. z art. 28 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego.

Na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z 9 marca 2017 r. przysługują Komisji - w przypadku stwierdzenia, że zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 k.p.a. lub w przepisach szczególnych - uprawnienia do stwierdzenia nieważności decyzji reprivatyzacyjnej. Zgodnie zaś z art. 30 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 3a i 4, jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Artykuł ten nawiązuje do art. 156 § 1 k.p.a., stosownie do treści którego organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

Instytucja stwierdzenia nieważności decyzji administracyjnej, stanowiąc wyjątek od przewidzianej w art. 16 § 1 k.p.a. zasady trwałości ostatecznych rozstrzygnięć administracyjnych, może być zastosowana tylko w przypadku zaistnienia przesłanek enumeratywnie wskazanych w art. 156 § 1 k.p.a. Celem tego nadzwyczajnego postępowania nie jest ponowne merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy prowadzonej i zakończonej w postępowaniu zwykłym lecz wyłącznie ustalenie, czy decyzja administracyjna wydana w tym postępowaniu jest dotknięta jedną z wad kwalifikowanych, wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. Wyjątkowość stwierdzenia nieważności decyzji z powodu rażącego naruszenia prawa wymaga ścisłego interpretowania tego pojęcia. Przepisu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. nie można wyklądać w sposób rozszerzający.

Przedmiotem niniejszej sprawy jest decyzja z dnia 28 lutego 2012 r. wydana na podstawie art. 155 k.p.a. Zgodnie z jego treścią, decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się

uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony; przepis art. 154 § 2 stosuje się odpowiednio.

„Z wykładni gramatycznej przepisu art. 155 wynika, że organ administracji publicznej może uchylić lub zmienić decyzję ostateczną, jeżeli spełnione są łącznie następujące przesłanki:

- 1) strona wyraziła zgodę na zmianę lub uchylenie decyzji,
- 2) przepisy szczególne nie sprzeciwiają się zmianie lub uchyleniu takiej decyzji,

3) za uchyleniem lub zmianą decyzji przemawiają interes społeczny lub słuszny interes strony.” (A. Wróbel [w:] M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, wyd. IX, Warszawa 2026, art. 155. <https://sip.lex.pl/#/commentary/587275116/817100/jaskowska-malgorzata-wilbrandt-gotowicz-martyna-wrobel-andrzej-kodeks-postepowania...> (dostęp: 2026-02-13 12:59)

„Istotą postępowania w trybie art. 155 jest sprawdzenie, czy w ustalonym stanie faktycznym i prawnym istnieją szczególne przesłanki, które przemawiałyby za uchyleniem lub zmianą decyzji ostatecznej. Prawna możliwość zastosowania trybu przewidzianego w art. 155 uwarunkowana jest zatem prowadzeniem postępowania w ramach tego samego stanu prawnego i faktycznego oraz z udziałem tych samych stron. Postępowanie prowadzone na podstawie art. 155 nie może zmierzać do ponownego merytorycznego rozpatrzenia sprawy zakończonej ostatecznym rozstrzygnięciem (wyrok NSA z 5.01.2007 r., I OSK 586/06, LEX nr 320845); zob. także wyrok NSA z 25.11.2010 r., II OSK 1810/09, LEX nr 746810, w którym stwierdzono, że celem postępowania prowadzonego w trybie art. 155 jest ustalenie zaistnienia przesłanek wymienionych w tym przepisie. Nie zmierza ono do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy już ostatecznie zakończonej. W żadnym razie nie można w tym trybie rozszerzać zakresu sprawy administracyjnej. Zmiana decyzji ostatecznej w trybie art. 155 może być dokonana tylko w granicach stanu faktycznego sprawy „pierwotnej”, w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony do tej pory.” (A. Wróbel [w:] M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, wyd. IX, Warszawa 2026, art. 155. <https://sip.lex.pl/#/commentary/587275116/817100/jaskowska-malgorzata-wilbrandt-gotowicz-martyna-wrobel-andrzej-kodeks-postepowania...> (dostęp: 2026-02-13 13:16)

W pierwszej kolejności należy podnieść, że w sprawie nie została spełniona przesłanka z art. 155 k.p.a. dotycząca wyrażenia przez strony zgody na zmianę decyzji. Jak ustalono, w aktach prowadzonego postępowania administracyjnego brak jest zgody strony postępowania, którego dotyczy się zmieniana decyzja tj. 1 K i. Po wniosku o zmianę decyzji w trybie art. 155 k.p.a. złożonym przez M J. i M -- Kc organ jedynie wezwał wnioskodawców do złożenia umowy sprzedaży praw i roszczeń. Organ nie

poinformował o złożonym wniosku I. K. nie uzyskał jej zgody na zmianę uprzednio wydanej decyzji.

Wyrażenie zgody przez strony jest bezwzględnym warunkiem możliwości zmiany bądź uchylenia decyzji w trybie art. 155 k.p.a. Zgoda taka musi zostać wyrażona w sposób wyraźny i jednoznaczny. Jak trafnie stwierdzono w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1991 r. (sygn. III ARN 32/90, Legalis nr 27272) „zgoda strony na wzruszenie w całości lub w części decyzji, z której czerpie ona swe prawa, nie może być ani dorozumiana, ani domniemana. Tylko i wyłącznie zgoda udzielona wprost i wyraźnie, przez stosowne oświadczenie złożone organowi administracji państwowej, może stanowić jedną z przesłanek zmiany lub uchylenia ostatecznej decyzji na podstawie art. 155 k.p.a.”. Stanowisko takie do dziś jest konsekwentnie podtrzymywane w orzecznictwie sądów administracyjnych, w tym m.in. przez Naczelną Sąd Administracyjny, który w wyroku z dnia 29 marca 2007 r. (sygn. II OSK 547/06, Legalis nr 172172) stwierdził, że „zmiana decyzji ostatecznej w trybie art. 155 k.p.a. możliwa jest przy spełnieniu wszystkich przesłanek wskazanych w tym przepisie, którego treść musi być interpretowana ściśle, a nie rozszerzająco. Organ administracji nie może więc wydać na podstawie art. 155 k.p.a. decyzji zmieniającej decyzję ostateczną, nie dysponując zgodą wszystkich stron postępowania uczestniczących w postępowaniu zakończonym decyzją ostateczną, w stosunku do której jedna ze stron złożyła wniosek o jej zmianę w trybie art. 155 k.p.a. Zgoda taka, ze względu na swój konstytutywny charakter, musi być jednoznacznie wyrażona. Należy mieć przy tym na uwadze wyrażoną w art. 14 k.p.a. zasadę pisemności. Zgoda ta nie może być domniemana na tej podstawie, że strona ta nie wniosła odwołania od doręczonej jej decyzji zmieniającej. Brak takiej zgody przed wydaniem w trybie art. 155 k.p.a. decyzji zmieniającej decyzję ostateczną czyni taką decyzję dotkniętą wadą kwalifikowaną, wskazaną w art. 156 § 2 k.p.a., z powodu rażącego naruszenia prawa.”

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, organ nie dysponował zgodą I. K. na dokonanie zmiany decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 maja 2008 r. nr 277/GK/DW/2008, co skutkowało wydaniem tej decyzji z rażącym naruszeniem prawa.

Dalej rozważenia wymagało, czy przepisy szczególne nie sprzeciwiały się uchyleniu lub zmianie decyzji. W tym miejscu należy odwołać się do przepisów regulujących kwestię stron postępowania administracyjnego, w tym również strony postępowania o przyznanie prawa użytkowania wieczystego na podstawie przepisów dekretu. Jak przyjęto w orzecznictwie, pojęcie strony, jakim posługuje się art. 28 k.p.a., może być wyprowadzone tylko z przepisów prawa materialnego, czyli z normy prawnej, która stanowi podstawę ustalenia

uprawnienia lub obowiązku (por. wyrok NSA z 19 stycznia 1995, sygn. akt I SA 1326/93). W przypadku spraw dekretowych tego rodzaju regulacją jest art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego. Stosownie do jego treści: dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu, lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie - użytkownicy gruntu mogą w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną.

Art. 28 k.p.a. nie wypowiada się przy tym wprost na temat skutków różnego rodzaju zdarzeń o charakterze cywilnoprawnym, w tym skutków umów na możliwość przypisania danemu podmiotowi statutu strony postępowania administracyjnego. W kwestii tej wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale z dnia 30 czerwca 2022 r., sygn. I OPS 1/22. W orzeczeniu tym wskazano, że „W przestrzeni prawa administracyjnego (...), normy prawne mają charakter bezwzględnie wiążący. Stosunki administracyjnoprawne mają natomiast charakter jednostronny ściśle powiązany z władczymi kompetencjami organów administrujących. W konsekwencji nie może być tu mowy o swobodzie podejmowania czynności prawnych na wzór swobody właściwej prawu prywatnemu. (...). Aksjologia prawa administracyjnego potwierdza (...), że źródłem sytuacji prawnych w prawie administracyjnym mogą być wyłącznie normy prawne i jedynie bezpośredni związek interesu indywidualnego z tymi normami pozwala kwalifikować go jako interes prawny. (...) Skutki czynności prawnej dokonanej przez podmioty prawa cywilnego samoistnie nie stanowią źródła interesu prawnego w przestrzeni prawa administracyjnego.”.

Z kolei w uchwale z dnia 10 kwietnia 2024 r., sygn. akt I OPS 1/23, Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził że „dekret warszawski jest (...) aktem ze sfery prawa publicznego a normatywny cel i charakter uprawnienia do uzyskania prawa do gruntu odebranego tym dekretem jest dokonywany w publicznoprawnym (administracyjnym) trybie postępowania (...). Sfera normotwórcza, przedmiot i podmiotowość prawa administracyjnego mogą być (...) kształtowane normami prawa cywilnego tylko wtedy, gdy istnieje wyraźna norma prawna dopuszczająca taką modyfikację. Brak takiej normy wyklucza możliwość oddziaływania prawa cywilnego i czynności cywilnoprawnych na kształt stosunku administracyjnoprawnego w jakimkolwiek zakresie (...).” Wskazano przy tym, że „Przepisy dekretu warszawskiego nie kreowały normy materialnoprawnej, przypisującej stronom umowy nabycia praw i roszczeń interes prawny w postępowaniu administracyjnym, prowadzonym na podstawie tego dekretu w celu przyznania praw określonych w tym dekrete. Takiej normy materialnoprawnej, mającej

zastosowanie do dekretu warszawskiego, nie kreują także inne akty prawne. Norma taka nie wynika również z przepisów prawa cywilnego. Sama bowiem podstawa cywilnoprawna zawarcia takiej umowy (...) nie tworzy interesu prawnego w procedurze administracyjnej, prowadzonej na podstawie dekretu warszawskiego. Umowa taka nie może bowiem modyfikować, ustawowo określonego, podmiotowego zakresu uprawnień unormowanych w dekrete warszawskim, skoro zakres tych uprawnień nie może być wynikiem zgodnych oświadczeń woli stron tej umowy”. Stwierdzono również, że „Skoro bowiem ustawodawca zadeklarował w dekrete zrekompensowanie właścicielom gruntów warszawskich pozbawienie ich prawa własności przez przyznanie im praw określonych w tym akcie, to podmioty te nie mogą w wyniku własnej woli zmienić woli prawodawcy i wskazać innego adresata tego uprawnienia. Należy odróżnić dopuszczalność wyrażania swojej woli w umowach cywilnoprawnych (...) od niedopuszczalności przypisywania takim umowom skutków modyfikujących normatywny aspekt podmiotowy uprawnienia określonego w dekrete warszawskim w procedurze administracyjnej”.

Co należy podkreślić, w wyroku z dnia 22 października 2024 r., sygn. akt I OSK 1055/20, Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że przyznanie praw określonych w dekrete warszawskim mogło nastąpić tylko na rzecz dotychczasowego właściciela gruntu oraz jego spadkobierców. Z tego też powodu, nie można było umów, na podstawie których przenoszono roszczenia o ich przyznanie na osoby trzecie, uznawać za skuteczną podstawę przyznania im praw mocą decyzji wydawanej na podstawie art. 7 dekretu warszawskiego. Tego rodzaju praktyka stanowiła rażące naruszenie prawa - w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. - w postaci: art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego w zw. z art. 28 k.p.a. Analogiczne stanowisko wyrażono również w orzeczeniach z dnia 29 sierpnia 2022 r., o sygn. akt: I OSK 2034/20, I OSK 2875/20, I OSK 707/20 i I OSK 1717/20, a także w dwóch wyrokach tego Sądu z dnia 6 października 2022 r., o sygn. akt: I OSK 999/21 i I OSK 1578/21 oraz z dnia 7 lutego 2023 r., o sygn. akt: I OSK 1180/21 i I OSK 1363/21. Tożsamy pogląd wyraził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 28 stycznia 2025 r. sygn. akt: I OSK 2363/21 oraz w wyroku z dnia 10 września 2025 r. sygn. akt I OSK 1889/22.

W konsekwencji stwierdzić należy, że organ w decyzji zmieniającej błędnie uznał za strony postępowania podmioty, którym nie przysługiwał interes prawny do bycia stroną postępowania administracyjnego. Jako podstawę do zmiany decyzji organ uznał umowę sprzedaży praw i roszczeń z dnia 7 lutego 2012 r. zawartą pomiędzy I... K... a M... K... i M... Jednakże, w ocenie Komisji, M... K... i M... J... nie mogli wywodzić statusu strony z faktu zawarcia umowy nabycia

praw i roszczeń do przedmiotowej nieruchomości. Umowa ta nie wywołała skutków w sferze prawa administracyjnego. Było to zdarzenie prawne mieszczące się w ramach prawa cywilnego i jako takie, nie mogło ono stanowić podstawy przeniesienia całości roszczenia dekretowego. Jednocześnie osoby te nie były następcami prawnymi właścicieli hipotecznych przedmiotowej nieruchomości.

Wskazać w tym miejscu należy, że również I K... nie powinna być stroną decyzji pierwotnej z dnia 28 maja 2008 r. nr 277/GK/DW/2008. Była ona bowiem spadkobierczynią po nabywcach praw i roszczeń na podstawie umowy sprzedaży z dnia 14 listopada 1952 r. Jednakże decyzja nr 277/GK/DW/2008 nie stanowi przedmiotu aktualnie wydawanej przez Komisję decyzji.

Reasumując ten wątek rozważań należy z całą stanowczością stwierdzić, że wywodzenie statusu strony postępowania administracyjnego z nabytych roszczeń nie pozostaje w zgodzie z obowiązującym prawem, w zakresie uprawnień z art. 7 dekretu warszawskiego w zw. z art. 28 k.p.a., dlatego też w przedmiotowej sprawie przepis szczególny w postaci art. 7 ust. 2 dekretu sprzeciwiał się uwzględnieniu wniosku o zmianę decyzji.

Kolejnym argumentem świadczącym o tym, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 lutego 2012 r. nr 121/GK/DW/2012 obarczona jest kwalifikowaną wadą prawną jest to, że z uzasadnienia przedmiotowej decyzji z dnia 28 lutego 2012 r. nie wynika, czy Prezydent m.st. Warszawy zbadał, czy za zmianą decyzji przemawia interes społeczny lub słuszny interes stron. Organ poprzestał na zdawkowym stwierdzeniu, że „interes stron postępowania przemawia za zmianą decyzji nr 277/GK/DW/2008 (...)”. Zaznaczyć trzeba, że art. 155 k.p.a. odnosi się do słusznego interesu stron, a nie jakiegokolwiek interesu. „Kierunkowe dyrektywy wyboru konsekwencji prawnych wyrażone w art. 155 k.p.a. przez obowiązek uwzględnienia wymagań „interesu społecznego” lub „słusznego interesu strony”, jak też konieczność kierowania się zasadą ogólną art. 7 k.p.a. wyważania racji obu tych interesów, powodują, że organ administracji publicznej działa w ramach ograniczonego uznania administracyjnego. Nie oznacza to jednak, że organ administracji publicznej zostaje całkowicie pozbawiony sfery uznania przy stosowaniu art. 155 i jego decyzja należy do kategorii związanych. Nie jest to pełne swobodne uznanie, jest ono ograniczone, ale istnieje, to organ ocenia, czy powinien wzruszyć decyzję, czy pozostawić ją w obrocie prawnym bez zmian.” (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2024). Organ orzekając w sferze uznania administracyjnego winien jednak uzasadnić motywy takiego, a nie innego rozstrzygnięcia i to w sposób wnikliwy i przekonujący, pozwalający na odtworzenie toku rozumowania organu. W przedmiotowej decyzji uzasadnienia takiego zabrakło.

Wydanie decyzji zmieniającej wyłącznie ze względu na interes strony, bez analizy jego słuszności oraz bez oceny jego relacji do interesu społecznego, jest w oczywisty sposób sprzeczne z treścią art. 155 k.p.a. Decyzja wydana w takich okolicznościach nie może być zaakceptowana jako rozstrzygnięcie wydane przez organy praworządnego państwa, ponieważ wola strony postępowania nie może stanowić wyłącznej przesłanki zmiany ostatecznej decyzji administracyjnej. W niniejszej sprawie na przeszkodzie zmiany decyzji w trybie art. 155 k.p.a. stał słuszny interes strony. Decyzja zmieniająca realizowała cel nabywców praw i roszczeń. Uzyskanie decyzji zmieniającej miało zaktualizować krąg uprawnionych z decyzji i doprowadzić w ten sposób do sprawnego zawarcia umowy o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego. Słuszny interes strony, o którym mowa w art. 155 k.p.a. powinien być rozumiany jako zobiektywizowana, realnie istniejąca potrzeba ochrony prawnej, wynikający z prawa materialnego. Pojęcie słusznego interesu strony, odnosić należy przede wszystkim do interesu pozostającego w zgodzie z obowiązującym prawem.

Podkreślenia również wymaga, że kluczową przesłanką do zastosowania art. 155 k.p.a. jest tożsamość sprawy administracyjnej w kontekście podmiotowym i przedmiotowym. Przez tożsamość elementów podmiotowych należy rozumieć zbieżność podmiotu będącego adresatem praw lub obowiązków. Z kolei przez tożsamość przedmiotową - zbieżność treści tych praw i obowiązków oraz ich podstawy prawnej i faktycznej (tak: uchwała 7 sędziów NSA w Warszawie z 27 czerwca 2000 r., FPS 12/99, ONSA 2001, nr 1, poz. 7).

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 26 listopada 2010 r. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt I OSK 1544/10 wyjaśnił, że „przedmiotem postępowania zmieniającego jest decyzja ostateczna, dlatego stroną tego postępowania jest tylko ten, czyjego interesu prawnego dotyczyło postępowanie zakończone tą decyzją, nie zaś każdy, kto ma interes prawny, aby doszło do zmiany ostatecznej decyzji. Wynika to z faktu, że krąg uczestników postępowania został ustalony już w postępowaniu pierwotnym i pomiędzy nimi następuje zmiana. Zmiana podmiotowa stron postępowania wychodzi zatem poza zakres uprawnień organu wynikających z art. 155 k.p.a. i tym samym jest niedopuszczalna.” (Wyrok NSA z 26 listopada 2010 r., I OSK 1544/10, LEX nr 745078).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, należy wskazać, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 lutego 2012 r., zmieniająca decyzję tego organu z dnia 28 maja 2008 r., w istocie w znaczeniu materialnym rozstrzygnęła tę samą sprawę administracyjną w sensie przedmiotowym, ale inną (nową) sprawę administracyjną w znaczeniu podmiotowym, w trybie do tego nieprzewidzianym. Zatem, Prezydent m.st. Warszawy wydając kontrolowaną decyzję zmieniającą rozpoznał sprawę merytorycznie na

nowo. Podstawą do zmiany decyzji była okoliczność zbycia praw i roszczeń do przedmiotowej nieruchomości przez I i K na rzecz M i M. Zatem organ wydając decyzję nr 121/GK/DW/2012 ustanowił prawo użytkowania wieczystego na rzecz nowych podmiotów. Zauważyć należy, że stroną decyzji pierwotnej była jedynie I i K. Natomiast stroną decyzji zmieniającej nie była I i K, nie przyznano jej żadnych praw i obowiązków. Organ nie wymienił jej także w tzw. rozdzielniku, jako adresata decyzji. Doszło zatem do sytuacji, w której pierwotna strona wystąpiła z postępowania w miejsce której weszła inna osoba. Jak wyżej wyjaśniono, taka zmiana stron postępowania jest niedopuszczalna w trybie art. 155 k.p.a.

Końcowo należy także wskazać, że zgodnie z ugruntowanym w judykaturze poglądem postępowanie uregulowane w art. 155 k.p.a. ma zastosowanie jedynie do decyzji administracyjnych niedotkniętych wadami kwalifikowanymi (por. wyrok SN z 6.01.1999 r., III RN 101/98, OSNAPiUS 1999/20, wyrok NSA z 26.07.1993 r., I SA 1892/92, ONSA 1994/3). W niniejszej sprawie, jak już wyżej wskazano pierwotna decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 maja 2008 r. nr 277/GK/DW/2008 ustanawiająca prawo użytkowania wieczystego również obarczona była kwalifikowaną wadą polegającą na błędnym uznaniu za stronę postępowania I i K. Była ona bowiem spadkobierczynią po nabywcach praw i roszczeń na podstawie umowy sprzedaży z dnia 14 listopada 1952 r. Organ wydając kontrolowaną decyzję zmienił zatem w wadliwym trybie decyzję główną również obarczoną wadą.

Reasumując, Prezydent m.st. Warszawy dokonał niedopuszczalnej w trybie art. 155 k.p.a. zmiany decyzji ostatecznej w zakresie dotyczącym strony postępowania w stosunku do stanu ukształtowanego decyzją podlegającą zmianie, ujawniając w rozstrzygnięciu nabywców praw i roszczeń. Nadto decyzja zmieniająca została wydana bez zgody strony i bez rozważenia przesłanki, czy za wydaniem decyzji zmieniającej przemawiał interes społeczny lub słuszny interes strony. Naruszenia te miały charakter rażący, skutkujący wydaniem decyzji z dnia 28 lutego 2012 r. nr 121/GK/DW/2012 w warunkach nieważności.

2. Skutki prawne decyzji.

Powyżej opisane naruszenia miały charakter kwalifikowany. Rażące naruszenie prawa, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. to takie uchybienie, które wywołuje skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia praworządności. W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego dość jednolicie przyjmuje się, że o tym, czy dany akt został wydany z rażącym naruszeniem prawa decydują łącznie trzy przesłanki: oczywistość

naruszenia prawa; charakter przepisu, który został naruszony oraz skutki ekonomiczne lub gospodarcze, które wywołuje decyzja (tak: wyrok z dnia 27 maja 2025 r. sygn. akt II GSK 2350/21; wyrok NSA z dnia 18 lipca 1994 r., V SA 535/94, ONSA 1995/2/91). Oczywistość naruszenia prawa ma miejsce wówczas, gdy istnieje oczywista sprzeczność pomiędzy treścią przepisu, a rozstrzygnięciem objętym decyzją. Skutki, które wywołuje decyzja uznana za rażąco naruszającą prawo, to skutki niemożliwe do zaakceptowania z punktu widzenia wymagań praworządności - gospodarcze lub społeczne skutki naruszenia, których wystąpienie powoduje, że nie jest możliwe zaakceptowanie decyzji jako aktu wydanego przez organy praworządnego państwa. Na gruncie przedmiotowej sprawy wszystkie przesłanki zostały wypełnione.

O oczywistości naruszenia świadczy przede wszystkim to, że Prezydent m.st. Warszawy wbrew literalnemu brzmieniu przepisu art. 155 k.p.a. wydał decyzję zmieniającą mimo braku zgody strony. Takie naruszenie należy traktować jako rażące (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 29 marca 2007 r., II OSK 547/06, LEX nr 331947). Za strony decyzji Prezydent m.st. Warszawy uznał osoby, które nie posiadały interesu prawnego w rozumieniu art. 28 k.p.a. w zw. z art. 7 ust. 1 dekretu warszawskiego. Tego rodzaju naruszenie miało charakter kwalifikowany – było bowiem oczywiste i dotyczyło podstawowego elementu legalności postępowania, jakim jest legitymacja do występowania w roli strony.

Należy również podkreślić, że badanie możliwości wydania w sprawie decyzji zmieniającej w trybie art. 155 k.p.a. nie wymagało złożonych zabiegów interpretacyjnych i mogło zostać ograniczone do językowej wykładni tego przepisu.

Niewątpliwie decyzja zmieniająca wywołała również poważne skutki ekonomiczne. M. K. i M. J. jako nabywcy roszczeń nabyli bowiem wadliwie prawo użytkowania wieczystego działki nr ... o niebagatelnej wartości, uszczuplając tym samym majątek miasta stołecznego Warszawy.

Kontrolowana decyzja Prezydenta m.st. Warszawa z dnia 28 lutego 2012 r. nr 121/GK/DW/2012 nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. W myśl wskazanego przepisu, przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia własności albo użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Wskazana definicja zawiera w sobie dwa elementy, z których jeden konstituuje zasadę, a drugi wyjątek od niej.

W niniejszej sprawie, po wydaniu decyzji nr 121/GK/DW/2012 nie dokonano czynności prawnych polegających na rozporządzeniu nabytym w drodze umowy z dnia 14 maja 2012 r. prawem użytkowania wieczystego działki nr . Mając na uwadze powyższe Komisja uznała, że decyzja nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych.

3. Strony postępowania.

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Jako strony postępowania przyjęto beneficjenta decyzji reprivatyzacyjnej z dnia 28 lutego 2012 r. M . K . oraz D . M . (jako spadkobiercę po zmarłej dnia . r. M . j . – poprzednio K ., jak również R . R . spadkobiercę po zmarłej dnia . . I . K . (beneficjent decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 maja 2008 r. nr 277/GK/DW/2008 ustanawiającej prawo użytkowania wieczystego).

Zgodnie z treścią art. 16a ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja może wszcząć postępowanie rozpoznawcze w razie wniesienia przez prokuratora sprzeciwu od ostatecznej decyzji reprivatyzacyjnej do organu właściwego do wznowienia postępowania albo uchylecia lub zmiany tej decyzji. Stosownie do treści art. 16a ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w razie wszczęcia postępowania rozpoznawczego w sprawie, o której mowa w ust. 1, prokuratorowi służą prawa strony. W konsekwencji za stronę postępowania uznano również Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu.

Nadto zgodnie z treścią art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja o wszczęciu postępowania rozpoznawczego zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

4. Konkluzja.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w zw. z art. 155 k.p.a. Komisja stwierdziła nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 28 lutego 2012 r. nr 121/GK/DW/2012.

Przewodniczący Komisji
Arkadiusz Myrcha

Pouczenie:

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jana Kazimierza 10, 01-248 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2024 r. poz. 935, 1685, z 2025 r. poz. 769, 1427, 1882; dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 p.p.s.a.).

2. Zgodnie z art. 57 § 5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało: 1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym; 4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej; 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. Prawo pocztowe (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 366 z późn. zm.) Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2026 - 2035.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z § 2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane - na jej wniosek - prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawianiu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Zgodnie z treścią art. 87 § 1 p.p.s.a. strona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi na decyzję Komisji. Wniosek ten należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Komisji, w terminie siedmiu dni od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności wskazujące na brak winy w uchybieniu terminu. Równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności, której nie dokonała w terminie. Po upływie roku od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych.

6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 § 1 k.p.a., strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno - biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

7. Zgodnie z treścią art. 49b § 1 k.p.a., w przypadku zawiadomienia strony zgodnie z art. 49 § 1 lub art. 49a o decyzji lub postanowieniu, które podlega zaskarżeniu, na wniosek strony, organ, który wydał decyzję lub postanowienie, niezwłocznie, nie później niż w terminie trzech dni od dnia otrzymania wniosku, udostępnia stronie odpis decyzji lub postanowienia w sposób i formie określonych we wniosku, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje organ, nie umożliwiają udostępnienia w taki sposób lub takiej formie.

8. Stosownie do treści art. 39 a ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. od decyzji Komisji stronie nie przysługują przewidziane w odrębnych przepisach środki prawne wzruszenia decyzji dotyczące wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji.

